

„In gosnaam dan,” dacht ze toen, en een beetje verlegen met zichzelf, dat ze er niet dadelijk heen gekomen was, ging ze naar achter.

Vriendelijk zei ze allen goeien dag en ging bescheiden wat achteraf zitten.

„Wat zal je gebruiken, moeder?” vroeg Aal.

„'k Weet 't niet, maar niks Aal, 'k geloof dat 't beter voor me is.”

„Bè je gek, geef d'r een klaartje met veel suiker, daar knapt ze van op,” zei Aai, die een goeie bui kreeg door de glaasjes.

„Nee, Aai, dat gebruik 'k niet, dat weet je wel.”

„Ze heeft ze liever onversneeën,” zei Janus, „ja ja,” tegen 't oudje, „'k weet 't wel, je ben een ouwe fijnproever.” En hij pakte ze lollig bij d'r arm, keek naar de meisjes of ze 'm aardig vonden, „we hebben nog samen kermis gehouen, ze had 'm om hoor, weet je wel, dat belabberde afscheid in dat bordesje?”

De meisjes gichelden. Janus ging door:

„Waarachtig, as je nog een ouwe sok met duiten had, zou 'k nog zinnigheid in je hebben.”

„Hou jij nou je smoel tegen die ouwe ziel, 'k geloof, dat jij 'm om krijgt,” schreeuwde Aal, om zich boven 't roezig gepraat verstaanbaar te maken, „anders gaat de kurk er op, hoor.”

„Geef me d'r dan eerst nog eentje,” riep Janus.

„Wees liever 's aardig tegen de meissies,” zei Aal, die koppelen wou, „anders willen ze je nie eens hebben, as je om d'r gaat.”

„Hebben ze een spaarpot?” vroeg Piet.

„En òf — en pooten an d'r lijf om te werken.”

„Jawel,” antwoordde Ka. „dat willen ze tegenwoordig, wij uit werken en zij luilakken; 'k heb 't veel te goed nou, 'k ga m'n ongeluk niet in. 't Zijn nogal lievers.”

Janus en Piet gingen er op door, gooiden d'r allerlei schunnigheden tusschen.

Aai en de buurman hadden 't over d'r bond en de bazen, maakten zich driftig, sloegen vloekend met d'r vuist op de tafel, dat de glazen rinkelden.

De vrouwen vertelden elkaar van d'r ervaringen uit het kraambed.

En het oudje steeg intusschen het bloed naar het hoofd. Om Aai te pleizieren had ze een beetje rood genomen. En niet gewend er aan, voelde ze zich gloeiend warm worden bij het eerste slokje, dat ze bij het klinken op Aai's gezondheid genomen had. Het geschreeuw, de tabakswalm en de jeneverlucht maakten haar ellendig. Versufd zat ze maar voor zich te staren, nu zelf eigenlijk niet begrijpend, hoe ze in dat gezelschap verzeild was. Telkens tuurde ze stilletjes naar de wekker op den schoorsteen of ze nog niet met goed fatsoen naar bed kon gaan.

Opeens steeg er rumoer en lawaai op. Janus had Ka beet, wou een zoen van d'r en ze op z'n knie zetten.

„Kom, geen chijntjes,” schreeuwde Aal, „la staan, as je vrijen wil, mot je bij d'r in de keuken wezen.”

Ka vluchtte achter Opoe's stoel. Janus er bij. Toen begonnen ze om den stoel te draaien, zich telkens met een ruk er aan vast grijpend, dat het oudje er wee en duizelig van werd.

„Schei uit Janus of 'k zet je d'r uit,” schreeuwde Aal boven alles uit. Janus en Ka stoeiden lollend door. Aal er bij. Ze greep Janus bij z'n polsen. Janus had zijn handen vol aan die twee: Aal was wat mans!

Daar drongen ze worstelend tegen Opoe's stoel. Opoe stond op. Toen tuimelden ze, opeens zonder tegendruk, alle drie op den vloer. Hijgend en lachend kropen ze over-eind.

„Schei jullie goddome uit,” schreeuwde Aai, die juist betoogde, dat hij zich niet nemen liet door die uitzuigers; „'k kan me eigen woorden niet verstaan.”

„Je lijkt wel gek, zoo'n ouwe kneu,” riep hij tegen Opoe, denkende, dat ze mee lolde. Maar ze antwoordde niet.

„'t Wordt m'n tijd,” zei ze en begon gedag te zeggen.

„Hoe is 't zoo met u anders,” vroeg de buurvrouw.

„O, goed gelukkig, 'k heb alles wat ik noodig heb, dat scheelt veel.”

'k Geloof, dat je een ouwe duitendief ben,” lachte Piet.